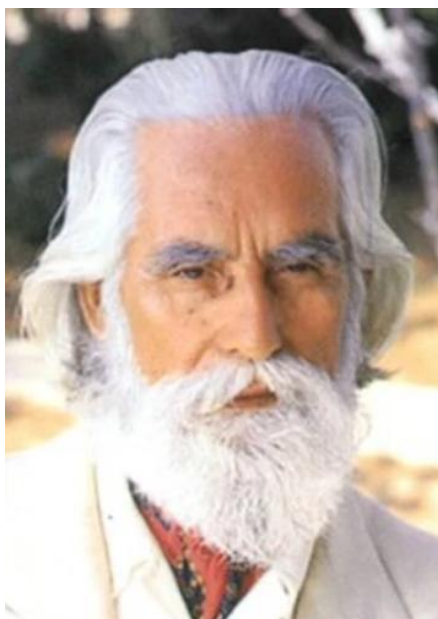

ΟΜΡΑΑΜ ΑΪΒΑΝΧΩΦ (Omraam Mikhaël Aïvanhov)

Ο Αϊβανχόφ θεωρήθηκε από πολλούς μύστης τής κλασικής δυτικής εσωτερικής παράδοσης. Εμπνευσμένος από τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα, δίδασκε τους σπουδαστές του να αφυπνίζονται από την ενδότερη πνευματική τους γνώση ερμηνεύοντας το « ζωντανό βιβλίο τής Φύσης ». Σύμφωνα με τον συγγραφέα Γκέοργκ Φόιερστάιν (Georg Feuerstein) [1], στον εσωτερισμό η Φύση χρειάζεται συχνά να διαβάζεται και να κατανοείται ως βιβλίο «συμβόλων και κρυμμένων πραγματικοτήτων από τον διαισθητικό νου». Ο Αϊβανχόφ πίστευε ότι, προκειμένου οι άνθρωποι να επανενωθούν με το θείο, κάτι το οποίο υπήρξε πάντα σκοπός της ανθρώπινης ζωής, ορισμένες πρακτικές ήταν ύψιστες. Αυτές οι πρακτικές περιλάμβαναν την ηθικά αγνή ζωή και μια τροποποιημένη χορτοφαγική δίαιτα (επιδοκίμαζε τη βρώση του ψαριού). Επιπλέον, θεωρούσε τη μουσική ως επίκεντρο της πνευματικής προόδου των ανθρώπων. Οι σπουδαστές του αφιέρωναν πολλές ώρες τραγουδώντας ιερά βουλγαρικά τραγούδια σε σύνθετες τετραμερείς αρμονίες, ακούγοντας παράλληλα κλασική μουσική, ειδικά ορατόρια και λειτουργίες. Ωστόσο, οι σημαντικότερες όψεις της διδασκαλίας του περιστρέφονται γύρω από τον ηλιακό διαλογισμό. Σε ηλικία δεκαεπτά ετών και ενώ ζούσε ακόμη στη Βουλγαρία, ο Αϊβανχόφ συνάντησε τον πνευματικό του μέντορα, τον Πίτερ Ντένοβ ([Peter Deunov](#) ►). Ήταν δάσκαλος του Γνωστικού Χριστιανισμού και υποστήριζε τον ηλιακό διαλογισμό στο πρόγραμμα της μηητικής σχολής του[2]. Ο νεαρός Αϊβανχόφ ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο κολλέγιο όπου αποφοίτησε με γνώσεις στην ψυχολογία, φιλοσοφία, και τις φυσικές επιστήμες. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1930, εργάστηκε ως καθηγητής σε λύκειο ενώ μεταγενέστερα έγινε διευθυντής ενός πρότυπου λυκείου. Το 1937 ο Ντένοβ έστειλε τον Αϊβανχόφ στην Γαλλία για να διδάξει και τον αμέσως επόμενο χρόνο έδωσε την πρώτη του δημόσια διάλεξη στο Παρίσι στην Σορβόνη, μιλώντας για το ρόλο του αστρολογικού συμβολισμού πάνω στην πνευματική ζωή. Έμεινε στη Γαλλία για τα επόμενα 50 χρόνια, και διέθεσε σημαντικό χρόνο ταξιδεύοντας σε όλον τον κόσμο, δίνοντας διαλέξεις επάνω στην Ερμητική Φιλοσοφία. Πέθανε στην Γαλλία τα Χριστούγεννα του 1986. Αν και δεν

όρισε διάδοχο, άφησε πίσω του μια διεθνή αδελφότητα σπουδαστών. Για τους Βορειοαμερικανούς σπουδαστές, το κέντρο της διδασκαλίας του στο Κεμπέκ είναι η εστία και δεν υπάρχει αντίστοιχό του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Με έδρα την Έστρι αυτό το ίδρυμα περιλαμβάνει ξενώνες, μόνιμες κατοικίες τραπεζαρία, αίθουσα διαλέξεων, καθώς επίσης επτά μικρές λίμνες, αλλά και πολλούς κήπους με λαχανικά, λουλούδια και βότανα. Όταν έφθασα στο ησυχαστήριο τον περασμένο Ιούλιο, μου έδειξαν τον γυναικείο κοιτώνα, μια κατοικία άψογα καθαρή και με λιγοστά έπιπλα. Γρήγορα στοίβαξα τα πράγματά μου κάτω από την κουκέτα μου και συνάντησα κάποιους από τους άλλους μετέχοντες. Οι περισσότεροι ήταν μεταξύ 30 και 60 ετών, ενώ υπήρχαν και αρκετοί ηλικιωμένοι. Είχα την αίσθηση πως όσοι παρακολουθούσαν, ήταν στο μεγαλύτερο μέρος τους καλά μορφωμένοι επαγγελματίες από μεσαία τάξη. Η πλειοψηφία ζούσε στο Κεμπέκ, αν και μερικοί είχαν έρθει από άλλες επαρχίες. Οι αμερικανοί επισκέπτες, μου είπαν, ήταν σπάνιοι. Ξυπνώντας το πρώτο πρωινό της παραμονής μου, ντύθηκα γρήγορα και κατευθύνθηκα έξω για το διαλογισμό της ανατολής, ο οποίος άρχιζε στις 5 π.μ.

Μεταφέραμε τις πτυσσόμενες καρέκλες κήπου σε ένα μικρό οικόπεδο που είχε από ψηλά θέα προς μια μεγαλόπρεπη κοιλάδα. Καθισμένοι στον ψυχρό αέρα, περιμέναμε ήσυχα τον ήλιο να ανατείλει. Αργά-αργά, σχηματίζονταν λωρίδες φωτός σε ροδί και λεβάντα αποχρώσεις επάνω στο σκοτεινό ουρανό, ενώ ακολούθησε η λαμπρή ηλιακή σφαίρα που ανέτειλε πάνω από το στενό πέραςμα. Μόνο το περιστασιακό κάλεσμα των πτηνών και το απαλό αεράκι που σιγομουρμούριζε μέσα στα φύλλα έσπαγε την ακινησία. Οι αντίστοιχοι διαλογισμοί μου της ανατολής από το μπαλκόνι του διαμερίσματός μου, μέσα στην ομίχλη της μητρόπολης της Βοστώνης, δεν μπορούσαν καν να συγκριθούν με την έντονη εμπειρία αυτού του πρωινού. Μετά από 45 λεπτά ο πρόεδρος της Καναδικής αδελφότητας, ο αδελφός Ρόμεο, άρχισε μια άσκηση πρاناγιάμα (αναπνοή γιόγκι), στην οποία συμμετείχαμε. Στις έξι η ώρα χαιρετίσαμε τον ήλιο με υψωμένες τις δεξιές παλάμες και μετά κατευθυνθήκαμε πίσω στα καταλύματά μας. Η όλη άσκηση έλαβε χώρα μέσα σε απόλυτη σιωπή. Οι σπουδαστές του Αϊβανχόφ εφαρμόζουν αυτόν το διαλογισμό του ηλίου κάθε αυγή μεταξύ της εαρινής και φθινοπωρινής ισημερίας, όταν η λεπτή ενέργεια των ηλιακών ακτίνων θεωρείται ότι είναι η πλέον δυναμική. Όμως, πάνω σε τί διαλογίζονται καθώς ο ήλιος ανατέλλει, και γιατί νομίζουν ότι ο ηλιακός διαλογισμός είναι αποτελεσματικός;

Οι απαντήσεις αυτές βρίσκονται στο σύστημα Αϊβανχόφ της « Ηλιακής Γιόγκα », ή στον ηλιοκεντρικό διαλογισμό και την προσευχή. Αναφέρονται σε αυτή την πρακτική, σούρια γιόγκα, κατά τον Σούρια, ένα βεντικό ηλιακό θεό. Παρόλο που ο Αϊβανχόφ δίδαξε δυτικό εσωτερισμό, συχνά χρησιμοποιούσε σανσκριτικούς όρους για να περιγράψει ποικίλες έννοιες. Κατά την άποψη του Αϊβανχόφ η σούρια γιόγκα ήταν το ανώτατο σύστημα γιόγκα, που περιείχε τα στοιχεία όλων των άλλων συστημάτων. Για παράδειγμα, στην μπάκτι γιόγκα (γιόγκα της αφιέρωσης), εστιάζεται κανείς σε μια θεότητα όπως ο Κρίσνα, ο Σίβα, ή ο Ντέβι. Απόλυτα αφιερωμένος και διαλογιζόμενος επάνω σε αυτή τη θεϊκή εικόνα, διαμορφώνει μια συμπαθητική σχέση και γίνεται και ο ίδιος σαν θεός, ακριβώς όπως μια σιδερένια τσιμπίδα που τοποθετείται στον πυρήνα της φωτιάς και γίνεται καφτή και κόκκινη. Στη σούρια γιόγκα, η θεότητα στην οποία αφιερώνεται ο μαθητής είναι ο ίδιος ο Ήλιος, τον οποίο ο Αϊβανχόφ οραματίστηκε ως το τέλειο υπόδειγμα της «ανιδιοτελούς» ή αμερόληπτης αγάπης. Ο ήλιος λάμπει πάνω σε όλους χωρίς διάκριση και

όποιος είναι αφιερωμένος στον Ήλιο προσδοκά μια ηλιακή κατάσταση συνείδησης, ακτινοβολώντας αγάπη προς όλους, δίχως σκέψεις ανταπόδοσης. Αυτός είναι ένας από τους πολλούς τρόπους εξάσκησης ηλιακού διαλογισμού. Ο Αϊβανχόφ δίδαξε πολλές μεθόδους εργασίας, όπως με εικόνες φωτός και ηλίου, κάποιες από τις οποίες θα αναπτυχθούν στο παρόν άρθρο. Όπως σημειώνει ο Φόιερσταϊν, «η σούρια γιόγκα συνίσταται στη συνειδητή μας συνεργασία με τον ήλιο και με το φως σε όλες του τις μορφές»[3]. Αλλά ο Αϊβανχόφ ήταν πάντα προσεκτικός στο να τονίζει ότι ο ήλιος δεν πρέπει να λατρεύεται ως Θεός: ο Θεός είναι σχεδόν ανείπωτος, ανέκφραστος, πέρα από τις δυνάμεις της αντίληψής μας και δεν τίθεται θέμα να νομίζουμε ότι ο ήλιος είναι ο Θεός» [4]. Ακολουθώντας την πλατωνική παράδοση, ο Αϊβανχόφ αντιλαμβανόταν τον ήλιο, στην ουσία ολόκληρο το σύμπαν, σαν κάτι ζωντανό, ευφυές και έμψυχο. Δίδασκε ότι οι άνθρωποι δεν έχουν ξεχωριστή ύπαρξη από τον Δημιουργό και όποια ανα-φορά ισχυρίζεται ότι οι άνθρωποι είναι χωριστοί από τον Θεό, είναι μια πλάνη. Ο ηλιακός διαλογισμός θα μπορούσε να θεραπεύσει το ρήγμα ανάμεσα στον αιώνιο εαυτό, η οποία αντιλαμβάνεται πάντα τη σύνδεσή της με τον Θεό και, στον κατώτερο εαυτό της προσωπικότητας, ο οποίος έχει απομονωθεί από τον Θεό. Επιπρόσθετα, ακόμη και με τον παθητικό διαλογισμό, η επικοινωνία με το ηλιακό φωτεινό σώμα θα πρέπει να είναι ενεργή. Μπορεί κάποιος να προσεύχεται στον ήλιο για αρετές όπως σοφία, ευγένεια, ανεκτικότητα και συμπόνια. Σύμφωνα με τον Αϊβανχόφ η παράκληση στον ήλιο είναι πολύ δυναμικότερη από το προσκύνημα ενός γκουρού ή διδάσκαλου. Ούτε ένας απλός θνητός, ούτε ακόμη ένας μύστης, μπορεί να συγκριθεί με τη θεϊκή δύναμη και δόξα του Ήλιου [5]. Μπορεί κάποιος να βρίσκουν την έμφασή του για τον ήλιο μάλλον παράξενη και τους ισχυρισμούς του για το δυναμικό του φανταστικούς. Θα ήταν χρήσιμο να διερευνήσουμε το σύστημα της ηλιακής γιόγκα του Αϊβανχόφ ιστορικά, εξετάζοντας, εν συντομία, τον κεντρικό ρόλο του ήλιου στην δυτική εσωτερική σκέψη. Η εξύμνηση του ήλιου έχει μια αρχαία καταγωγή στην Δύση. Μεταξύ αυτών οι οποίοι οραματίστηκαν την ηλιακή σφαίρα ως ισχυρή θεότητα ήταν οι Αιγύπτιοι, οι οποίοι σέβονταν τον Φαραώ τους ως ενσάρκωση του ηλίου.

Επίσης οι Ρωμαίοι, των οποίων η λατρεία «Ο Αήττητος Ήλιος» (Sol Invictus) έγινε η επίσημη κρατική τους θρησκεία. Οι Αζτέκοι διατηρούσαν την δύναμη ζωής του ηλιακού τους θεού με καρδιές που ακόμη σπαρταρούσαν αποσχισμένες από τα σώματα των θυσιασμένων. Ο ηλιακός συμβολισμός διαπέρασε και την ελληνική φιλοσοφία. Ο Ντέιβιντ Φίντελερ (David Fideler) αναφέρει πως ο Πλάτων γράφει στις πυθαγόρειες και πλατωνικές σχολές της ελληνιστικής Αλεξάνδρειας «ο ήλιος έφθασε να θεωρηθεί ως πύλη που ενώνει τις λογικές και νοητές σφαίρες, τις υλικές και πνευματικές τάξεις της ύπαρξης». Αυτή η ιδέα ότι ο ήλιος ήταν «η καρδιά του ουράνιου πρότυπου» επηρέασε δυνατά την Ελληνική κοσμολογία, την επιστήμη και τη μεταφυσική [6]. Αλλά μία από τις πλέον ενδιαφέρουσες αναλογίες παρόμοια με τις διδασκαλίες του Αϊβανχόφ, εμφανίζεται στη φιλοσοφία και την κοσμολογία του αστρονόμου της Αναγέννησης [Τζιορντάνο Μπρούνο](#) ►. Και οι δύο δίδαξαν συστήματα ηλιακού διαλογισμού, με αρκετές ομοιότητες μεταξύ τους. Για την διαμόρφωση της ιδέας τους ο Μπρούνο και ο Αϊβανχόφ χρησιμοποίησαν ορισμένα κείμενα που προέκυψαν από την ελληνιστική μήτρα της Αλεξάνδρειας, όπως το φημισμένο [Corpus Hermetica](#) ►, επίσης γνωστό ως Hermetica, μια συλλογή κειμένων στα Ελληνικά κατά τη διάρκεια των τριών πρώτων αιώνων της Κοινής Εποχής.

Συγγραφέας του Hermetica θεωρείται ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, ένας θεόπνευστος διδάσκαλος των αρχαίων Αιγυπτιακών μυστηρίων και ένας υπέρμαχος της ηλιακής θρησκείας και μαγείας. Θεωρείται ότι είναι ο πρώτος σε μία αρχαία αλυσίδα πνευματικών διδασκάλων - μαζί με τον Ορφέα, τον Πυθαγόρα και τον Πλάτωνα - ο οποίος υιοθέτησε την *prisca theologia* ή «αρχαία θεολογία». Η κοσμολογία που αποδίδεται στον Ερμή απεικονίζει τον ήλιο ως έναν από τους δύο κύριους θεούς: «Οι πρωτεύοντες ή κύριοι θεοί είναι ως ακολούθως... Ο Ήλιος, ή Φως, γιατί με τη μεσολάβηση του ηλιακού κύκλου το φως εξαπλώνεται σε όλα. Ο Ήλιος φωτίζει τα άλλα αστέρια όχι τόσο από τη δύναμη του φωτός του όσο από τη θεϊκότητα και την ιερότητά του. Πρέπει να θεωρηθεί ως ο δεύτερος θεός, μετά ή μαζί με τον Δία. Ο κόσμος ζει και όλα τα πράγματα μέσα σε αυτόν είναι ζωντανά και ο ήλιος είναι εκείνος που κυβερνά όλα τα ζωντανά πράγματα» [7]. Το *Cor. Herm.* προώθησε μια φιλοσοφία που μπορεί να συνδεθεί με το ίδιο ρεύμα που ενέπνευσε την αιγυπτιακή ηλιακή μαγεία, σύμφωνα με τον βρετανό λόγιο Φράνσις Γέιτς (Frances Yates). Δεν προκαλεί έκπληξη, δοθείσης της κοσμοπολιτικής φύσης της Αλεξάνδρειας εκείνη την εποχή, όπου το Hermetica έβριθε Γνωστικών και Νεοπλατωνικών στοιχείων. Ο γάλλος λόγιος (Αντουάν Φεβρ (Antoine Faivre) αναφέρει ότι μεταξύ του δεύτερου και τέταρτου αιώνα, ο Νεοπλατωνισμός, ο Γνωστικισμός, ο Ερμητισμός και ο Χριστιανισμός συνυπήρχαν, και ότι μοιράζονταν σημαντικά στοιχεία μεταξύ τους[8]. Μεταφρασμένο στα Λατινικά από τον Μαρσίλιο (Marsilio Ficino τον δέκατο πέμπτο αιώνα, το *Corp. Herm.* διαμόρφωσε μεταγενέστερα το έργο των Ερμητικών Νεοπλατωνικών της Αναγέννησης, και ανάμεσά τους τον λαμπρό Τζιορντάνο Μπρούνο. Γεννημένος το 1548, ο Μπρούνο διηγε έντονο και βασικά τραγικό βίο. Κατά την διάρκεια της ζωής του αυτός ο εκπληκτικός ιταλός λόγιος και αφορισμένος ιερέας άδραξε την δάδα του ηλιακού σεβασμού, κήρυξε μια εκδοχή του Ερμητικού Χριστιανισμού, και στην συνέχεια έβαλε την σπίθα για μια επιστημονική και φιλοσοφική επανάσταση. Το 1600, η Ιερά Εξέταση τον έκαψε στην πυρά για τις αιρετικές του απόψεις. Στις πολυπληθείς του διαλέξεις και βιβλία ο Μπρούνο επαναλάμβανε την πεποίθησή του ότι η αληθινή θρησκεία βασιζόταν στον ήλιο. Πίστευε ότι η ηλιακή μαγική αιγυπτιακή θρησκεία του *Corp. Herm.* θα γινόταν δημοφιλής στην Δύση. Σύμφωνα με αυτόν ο αστρονόμος Νικόλαος Κοπέρνικος δεν είχε πλήρως κατανοήσει τις θρησκευτικές νύξεις της ηλιοκεντρικής του θεωρίας, η οποία όπως πίστευε ο Μπρούνο, προμήνυε την ανάσταση της ηλιοκεντρικής θρησκευτικότητας. Ήταν ένας από τους πρώτους υπερασπιστές της θεωρίας του Κοπέρνικου και δεν ήταν μόνος στη δοξολογία του για τον ήλιο. Σύμφωνα με τον συγγραφέα Ρίτσαρντ Τάρνας (Richard Tarnas), «ο Νεοπλατωνικός και Πυθαγόρειος μυστικισμός και ανάταση του Ήλιου... διέτρεχε όλους τους αστρονόμους που επηρεάστηκαν από τον Κοπέρνικο» [9]. Τα γραπτά του Μπρούνο ξεχειλίζουν από παραδείγματα ηλιακής μαγείας και ηλιακού σεβασμού. Σε ένα από τα πλέον φημισμένα έργα του, Το Δείπνο της Καθαρής Τετάρτης, διασαφήνισε την προσωπική του κοσμολογία, προσφωνώντας την θεωρία του Κοπέρνικου και τις θρησκευτικές της νύξεις. Ο Μπρούνο είδε τον εαυτό του ως προφήτη της Αιγυπτιακής ηλιακής παράδοσης, πιστεύοντας ότι είχε «ανυψωθεί μέσω των σφαιρών» (μια Νεοπλατωνική και Γνωστική μεταφορά για εξαγνισμό και επαναφορά) και τοιουτοτρόπως ήταν ένα ενισχυμένο μέσο και οδηγός για την αναβίωση της ηλιακής θρησκείας[10]. Έλπιζε ότι τα φιλοσοφικά του συμπεράσματα θα βοηθούσαν να γεφυρώσει τις θεολογικές διαφορές μεταξύ Καθολικών και Προτεσταντών, ιδιαίτερα όσον αφορά στο

μυστήριο της Κοινωνίας [11]. Ένα άλλο βιβλίο που αντανακλά τη δοξολογία του ήλιου του Μπρούνο είναι το *De umbris idearum*, «Οι σκιές των ιδεών», μια πραγματεία πάνω στην τέχνη της μνήμης. Ο Φράνσις Γέιτς περιγράφει αυτή την τέχνη της Μνημονικής, η οποία ήταν δημοφιλής μεταξύ των μάγων της Αναγέννησης: «Οι Ρωμαίοι ρήτορες χρησιμοποιούσαν μια μνημονική τεχνική ...[η οποία] συνίστατο στο να απομνημονεύουν με σειρά τους χώρους ενός κτιρίου, και να επισυνάπτουν σε αυτούς τους τόπους εικόνες μνήμης για να θυμίζουν σημεία μιας ομιλίας... Στην Αναγέννηση [η κλασική τέχνη της μνήμης] έγινε μόδα μεταξύ των Νεοπλατωνικών και των Ερμητιστών. Τώρα πλέον αναγνωρίζεται ως μια μέθοδος εντύπωσης βασικών ή αρχετυπικών εικόνων πάνω στην μνήμη, με την ίδια την κοσμική τάξη ως το σύστημα "τόπου", ένα είδος εσωτερικής γνώσης του σύμπαντος». Χρησιμοποιώντας κάποιος αυτήν την τέχνη, στην οποία η φαντασία εμπλουτίζεται με πλανητικές ή μαγικές εικόνες, με γεωμετρικά σύμβολα, αριθμούς, κύκλους και πίνακες, έχει την δυνατότητα να ευθυγραμμιστεί με τις δυνάμεις του σύμπαντος. Ο Φιτσίνο σύστηνε να ζωγραφίζουν αστρολογικά και μαγικά σύμβολα επάνω στο ταβάνι για να τα βλέπουν εύκολα. Έτσι όταν έφευγε κανείς από το σπίτι, όλα τα φαινόμενα που θα αντιμετώπιζε θα οργανώνονταν και θα ταξινομούσαν μέσα σε αυτό το μαγικό σύστημα αναφοράς που ήταν εντυπωμένο στο νου του. Ένας τέτοιος τομέας γνώσεων μπορεί να αυξήσει σημαντικά την κοσμική σοφία και δύναμη ενός ατόμου. Ο Τζιορντάνο Μπρούνο έφτιαξε το *De umbris idearum* στην μορφή διαλόγου μεταξύ τριών χαρακτήρων: του Ερμή του Τρισμέγιστου, του Φιλοτίμου και του Logifer. Σε αυτόν τον τόμο, η μορφή του Τρισμέγιστου υιοθετεί μια ισχυρή ηλιακή μαγεία της οποίας ο σκοπός είναι η αντίληψη της Θεϊκής Διάνοιας που βρίσκεται πίσω από τον ορατό ήλιο. Ο Μπρούνο έκανε μια αναλογία μεταξύ του ηλίου και της διάνοιας, έγραψε ότι και τα δύο ποτέ δεν παύουν να φωτίζουν, αλλά εμείς δεν εστιάζουμε πάντα στο φως τους. Ένα άλλο έργο του Μπρούνο πάνω στην τέχνη της μνήμης είχε τίτλο *Cantus Circaeus* «Το ξόρκι της Κίρκης», που εκδόθηκε το 1582. Το βιβλίο ξεκίνησε με την Κίρκη, την κόρη του ήλιου, που εξιστορούσε μια μαγική ρήση προς τον ήλιο που απαριθμούσε τους τίτλους και τις ιδιότητές του όπως επίσης και τα ονόματα των ζώων, των φυτών, των πολύτιμων λίθων και μετάλλων που συνδέονται μαζί του. Αυτή η τελετουργική αφήγηση περιείχε μια ισχυρή ψευδαίσθηση προς τη «φυσική μαγεία», την οποία οι μάγοι της Αναγέννησης κατανοούσαν ως ικανότητα των φυσικών στοιχείων να μαγνητίζουν και να αιχμαλωτίζουν τις ακτίνες που προέρχονται από τα αστέρια και τους πλανήτες. Οι ηλιακές ήταν ενσωματωμένες στη χλωρίδα και την πανίδα όπως το ηλιοτρόπιο και το λιοντάρι, ενώ οι σεληνιακές ακτίνες ήταν αποθηκευμένες μέσα στις φεγγαρόπετρες και στο ασήμι. Χειριζόμενος σωστά αυτά τα φυσιολογικά στοιχεία, ο μάγος μπορεί να δημιουργήσει ορισμένα αποτελέσματα, τέτοια όπως βελτιωμένη υγεία, ανακούφιση από τη μελαγχολία, και αυξανόμενη γνώση [12]. Μέσω των διαλέξεων και των γραπτών του, ο Μπρούνο, πάντα ιδεαλιστής, προσπάθησε να αναβιώσει την αιγυπτιακή ηλιακή θρησκεία. Αν και αποσιωπήθηκε από την Εκκλησία, οι ιδέες του ενέπνευσαν χιλιάδες επιστημόνων, φιλοσόφων, και οραματιστών ανά τους αιώνες. Ακόμη και σήμερα πολυάριθμοι Ερμητιστές ακολουθώντας το παράδειγμά του και προστρέχουν στο Corp. Herm. ως μία απαραίτητη πηγή πληροφοριών. Επιστρέφοντας στο έργο του Αϊβανχόφ, οι ισχυρισμοί του για τη δύναμη του ηλίου μπορεί τώρα να εμφανίζονται πιθανότεροι.

Η φιλοσοφία του Αϊβανχόφ μέσα από το φως της εσωτερικής παράδοσης, μπορεί να

αντιμετωπιστεί με μια νέα εκτίμηση. Όσον αφορά εκείνους που ενδιαφέρονται να απασχοληθούν με την πρακτική του ηλιακού διαλογισμού, οι εκτεταμένες του διαλέξεις ξεχειλίζουν από συστηματικές ασκήσεις. Για παράδειγμα, ένας σπουδαστής μπορεί να διαλογιστεί επάνω στον ήλιο σαν έναν αποτελεσματικό τρόπο για να ενωθεί με τον Υπέρτατο Δημιουργό: «Όσο πιο κοντά φθάνεις στο πνεύμα και την ψυχή του ήλιου, μέσα από την καρδιά και τη θέλησή σου, τόσο πιο κοντά θα είσαι στον Θεό, γιατί πάνω στο φυσικό επίπεδο, ο ήλιος είναι το σύμβολο και ο απτός αντιπρόσωπος τής Θεότητας» [13]. Επιπρόσθετα, ο Αϊβανχόφ ισχυρίστηκε ανακαλώντας την τέχνη της Μνημονικής του Μπρούνο ότι, εστιαζόμενος στην ηλιακή σφαίρα, μπορούσε κάποιος να ζωογονήσει τον εσωτερικό του ήλιο και να φέρει αρμονία και τάξη στην ζωή του. Το να παρατηρούμε την ανατολή του ηλίου θεωρείται ιδιαίτερα επιβοηθητικό, γιατί στρέφει την προσοχή προς τον εσωτερικό μας ήλιο. Επιπλέον, ο Αϊβανχόφ παρέθεσε το «νόμο της μιμητικής μαγείας» -τη φυσική μαγεία του Μπρούνο- λέγοντας ότι ατενίζοντας τον ήλιο επηρεάζεται και η ίδια η ψυχή ώστε να γίνει μια «φωτεινή, πυρακτωμένη σφαίρα» [14]. Η ενατένιση του ηλίου μπορεί να προσφέρει φυσικά οφέλη και ο Αϊβανχόφ έδωσε τεχνικές με στόχο τη «συλλογή» των αιθερικών μορίων του ηλίου, τα οποία μπορούν να αυξήσουν την πνευματική και φυσική ζωτικότητα μας. Ο ήλιος δίνει ζωή σε καθeti πάνω στην γη. Διακήρυττε πως: «Ενωμένοι με τον ήλιο είναι βέβαιο ότι θα έχουμε αποτελέσματα, γιατί ενωνόμαστε με την κεντρική δύναμη που κυβερνά και ζωογονεί όλους τους πλανήτες του σύμπαντός μας» [15].

Ο ήλιος και η ανθρώπινη ύπαρξη έχουν μια βαθιά σχέση, επειδή μαζί δημιουργούν ένα παρεμφερές υπόδειγμα. Επαναλαμβάνοντας την διδασκαλία του Ερμή του Τρισμέγιστου: «Και καθώς είμαστε φτιαγμένοι πάνω στο ίδιο πρότυπο, όπως του ηλίου, μπορούμε μέσω των σκέψεων, της ψυχής και του πνεύματός μας, να προβάλλουμε τις δυνάμεις μας μακριά, πέρα από τα όρια των φυσικών σωμάτων μας. Ακριβώς όπως η δράση του ηλίου επηρεάζει ορυκτά, μέταλλα, φυτά, λουλούδια, ζώα και ανθρώπινα όντα, διεισδύοντας, ζεσταίνοντας και θρέφοντάς τα, έτσι μπορούμε και εμείς να μεταστοιχειωθούμε, να βελτιωθούμε, να φωτιστούμε, και να ζωντανέψουμε άλλα όντα μέσω των εκπορεύσεων-εκρών μας» [16]. Ο Αϊβανχόφ αναφερόταν συχνά στις διαλέξεις του στον Ερμή τον Τρισμέγιστο, τον διαπρεπή διδάσκαλο της θεϊκής ηλιακής μαγείας. Σε ένα παράδειγμα επικαλέστηκε την αρχή της ομόλογης αντιστοιχίας περιγράφοντας τη σχέση μεταξύ του μακρόκοσμου και του μικρόκοσμου. Παραθέτοντας από το Σμαράγδινο Πίνακα, επανέλαβε την περίφημη φράση που αποδίδεται στον Ερμή: «Εκείνο το οποίο είναι κάτω είναι όπως εκείνο το οποίο είναι πάνω». Ο Αϊβανχόφ επεσήμανε ότι στο ανωτέρω αξίωμα, ο Ερμής χρησιμοποίησε την λέξη «όπως», η οποία σημαίνει «παρόμοιο με» παρά «ταυτόσημο με». Τοιουτοτρόπως ο δημιουργημένος κόσμος δεν είναι ένα ακριβές αντίγραφο ενός ανώτερου βασίλειου (οι πλατωνικές ιδέες), αλλά μια σκιώδης αντανάκλασή του. Ο ήλιος δεν είναι η θεϊκή Διάνοια, αλλά ένας τέλειος αντιπρόσωπος αυτής της Διάνοιας (επίσης παρομοιάστηκε ως Χριστός, Λόγος ή Νους), πλασμένος από τον Θεό για να υπηρετήσει ως ένα εκπαιδευτικό υπόδειγμα για τους ανθρώπους.

Ο Αϊβανχόφ είπε, «και όπως όλη η ζωή πάνω στην γη προέρχεται από τον ήλιο, σίγουρα είναι φανερό ότι ο Θεός εκδηλώνεται τελειότερα μέσω του ηλίου παρά μέσω οποιουδήποτε άλλου δημιουργήματος» [17]. Ο Αϊβανχόφ διαβεβαίωσε ότι ο Ερμής ήταν ο μέγιστος όλων των μυημένων, εκείνων των μυστών οι οποίοι έχουν

ερευνήσει τα μυστήρια του σύμπαντος: «ο Ερμής ο Τρισμέγιστος είπε καθαρά: Υπάρχει μια δύναμη που προέρχεται από τον ήλιο... Πίσω από το φως του ηλίου υπάρχουν πολλές άλλες δυνάμεις και το Τέλεσμα [λεπτή κοσμική ενέργεια] είναι μια δύναμη τόσο ισχυρή που, όπως το θέτει ο Σμαράγδινος Πίνακας, "ξεπερνά κάθε ευφυή πράγμα και εισέρχεται σε κάθε συμπαγή ουσία"». Ο Αϊβανχόφ ισχυρίστηκε, ωστόσο, ότι εργαζόμενοι άμεσα με τον ήλιο μέσω προσευχής και διαλογισμού είναι ανυπολόγιστα ισχυρότερο από την ταλισμανική μαγεία. Επίσης ήταν αντίθετος με οποιαδήποτε είδος μαγείας που γινόταν για υλικό κέρδος. Το σύστημά του, της «θεϊκής μαγείας», μερικές φορές ονομάστηκε και «θεουργία», είναι ένα σύστημα που συγκεντρώνεται αποκλειστικά στην εσωτερική μεταμόρφωση, η οποία όπως πίστευε, θα οδηγούσε στην γενική μεταμόρφωση του κόσμου. Ένα απόσπασμα του βιβλίου του Μίκαελ Αϊβανχόφ, με τίτλο Μια Νέα Γη: Μέθοδοι, Ασκήσεις, Τύποι, και Προσευχές (Frejus Cedex), Γαλλία, (Εκδόσεις Προσβέτα, 1992), έχουμε το εξής απόσπασμα με θέμα την απόσπαση λεπτών στοιχείων από τον ήλιο: «Ο ήλιος είναι η πηγή και ο πατέρας όλων των πραγμάτων, η Πρωταρχική Αιτία... Τα ορυκτά, τα μέταλλα, οι πολύτιμοι λίθοι, φυτά και αέρια, όλα τα πυκνά ή λεπτά στρώματα που βρίσκονται στο έδαφος, το νερό ή τον αέρα, ή στο αιθερικό πεδίο, προέρχονται από τον ήλιο... Αυτό σημαίνει ότι ένας μαθητής εστιάζοντας τις δυνάμεις του στον ήλιο, μπορεί να αποσπάσει και να απορροφήσει μέσα του όλη την αρχική τους αγνότητα, κάθε στοιχείο που αυτός χρειάζεται για την υγεία και την ισορροπία του... Το μόνο που χρειάζεται είναι η νοητική εξύψωση προς τις λεπτότατες, ισχυρότατες περιοχές και να περιμένετε εκεί ενώ όλα αυτά τα λεπτά ρεύματα σας ξεπλένουν. Και η ψυχή και το πνεύμα σας, τα οποία είναι υψηλά επιδέξιοι χημικοί οι οποίοι γνωρίζουν την ακριβή φύση κάθε αιθερικής ουσίας, θα διαλέξουν εκείνα που χρειάζεστε και θα αφήσουν παράμερα όλα τα άλλα. Ο ρόλος σας είναι απλά να περιμένετε μέσα σε ένα πνεύμα αγάπης, ταπεινότητας, χαράς και εμπιστοσύνης, και πολύ σύντομα μετά, όταν επιστρέψετε, θα νιώθετε ότι κάτι μέσα σας έχει θεραπευτεί, ειρηνεύσει και ενδυναμωθεί... Το Πράνα είναι ένα μεγάλο ποτάμι που ρέει από τον ήλιο, και μέσω του διαλογισμού και των αναπνευστικών ασκήσεων, μπορούμε να αποκτήσουμε όλα τα στοιχεία που χρειαζόμαστε από αυτόν». Έδωσε πολλές διαλέξεις πάνω στη σχέση του ανθρώπου με τον ήλιο, και ελάχιστα θίγονται από τα ανωτέρω αποσπάσματα και τις πολύτιμες ηλιακές διδασκαλίες του. Παρότι έχει πεθάνει αρκετά χρόνια, οι σπουδαστές του διατηρούν πολλές από τις πρακτικές της σούρια γιόγκα που καθιέρωσε. Επιπρόσθετα με τον διαλογισμό της αυγής, οι σπουδαστές κάνουν καθημερινά «γυμναστικές ασκήσεις» στην λιακάδα, εάν ο καιρός δεν το επιτρέπει οι ασκήσεις γίνονται μέσα. Το σύστημα του Αϊβανχόφ δίνει μεγάλη έμφαση σε αυτές τις διαλογιστικές γυμναστικές στάσεις, οι οποίες είναι σχεδιασμένες να αναπτύσσουν τη θέληση του ασκούμενου. Ακόμη και τις Κυριακές κατά την διάρκεια των καλοκαιρινών και ανοιξιάτικων κοινοτικών συγκεντρώσεων, οι σπουδαστές εκτελούν τον ιερό κυκλικό χορό της αρμονίας, ο οποίος θεωρείται ότι εναρμονίζει τους χορευτές με τις κοσμικές δυνάμεις του καλού και του δικαίου [18]. Αυτές οι υποδείξεις είναι μόλις μερικές από τις άφθονες πρακτικές οδηγίες που μεταβιβάστηκαν από τον Αϊβανχόφ. Οι διδασκαλίες του προσφέρουν ένα μονοπάτι στο « Μεγάλο Έργο » των Ερμητιστών - την μεταμόρφωση ενός ατόμου σε μια « ζωντανή σύνθεση του ουράνιου φωτός και των στοιχείων της γης», ενός ανθρώπινου όντος το οποίο συνειδητά συμμετέχει στη μεταστοιχείωση του κόσμου [19]. Το όραμα της μεταμόρφωσης, φωτισμένο από τον μυθικό Ερμή Τρισμέγιστο, επίσης

αιχμαλώτισε την φαντασία του Τζιορντάνο Μπρούνο. Τόσον ο Μπρούνο όσον και ο Αϊβανχόφ επιθυμούσαν να ατενίζουν και να κατανοούν το Θείο μέσω του «ζωντανού βιβλίου της Φύσης»: «πολυεπίπεδη, πλούσια σε εν δυνάμει αποκαλύψεις κάθε είδους, αυτή [η Φύση] πρέπει να “διαβαστεί” σαν ένα βιβλίο»[20].

Και ίσως η ισχυρότερη εικόνα σε αυτό το κείμενο είναι ο ήλιος, ο οποίος αξίζει την μέγιστη προσοχή από την πλευρά του Ερμητιστή που είναι αφιερωμένος στο Μεγάλο Έργο.

Σημειώσεις

1. Γκέοργκ Φόιερσταϊν, «Ηλιακός Σοφός: η Ζωή και οι Διδασκαλίες του Ομραάμ Μίκαελ Αϊβανχόφ», στο Περιοδικό της Γιόγκα, Μάιος-Ιούνιος 1990, σελ. 78.
2. Βλέπε Ντέιβιντ Λόριμερ, εκδ., Προφήτης των Καιρών μας: Η Ζωή και οι Διδασκαλίες του Peter Deunon (Rockport, Mass. Q Element, 1991).
3. Feuerstein, σελ. 79.
4. Ομραάμ Μίκαελ Αϊβανχόφ, Η Λαμπρότητα του Τίφαρετ: Η Γιόγκα του Ηλίου (Frejus Cedex, France: Εκδόσεις Προσβέτα, 1987), σελ. 168.
5. Στο ίδιο, σελ. 142-43.
6. Ντέιβιντ Φίντελερ, Ιησούς Χριστός, Ήλιος του Θεού: Αρχαία Κοσμολογία και Πρώτος Χριστιανικός Συμβολισμός (Wheaton, Ill: Quest Books, 1993), σελ. 38-39.
7. Ο Ασκληπιός, παρατίθεται στον Frances A. Yates, Ο Τζιορντάνο Μπρούνο και η Ερμητική Παράδοση (Σικάγο: Πανεπιστήμιο του Chicago Press, 1978), σελ. 36.
8. Εισαγωγή στον Αντουάν Φέβρ και τον Γιάκομπ Νίντλεμαν, εκδόσεις, Σύγχρονη Εσωτερική Πνευματικότητα (Νέα Υόρκη: Crossroad, 1995), σελ. 3.
9. Ρίτσαρντ Τάρνας, Το Πάθος του Δυτικού Νου (Νέα Υόρκη: Harmony Books, 1990), σελ. 295.
10. Γέιτς, σελ. 275.
11. Τζιορντάνο Μπρούνο, Το Δείπνο της Καθαρής Τετάρτης (La cena de le cenere), εκδ., και μεταφρ. Edward A. Gosselin και Lawrence S. Lerner (Hamden, Archon Books, 1977), σελ. 35.
12. Γέιτς, σελ. 190-200.
13. Αϊβανχόφ, σελ. 22.
14. Στο ίδιο, σελ. 31.
15. Στο ίδιο, σελ. 16-17.
16. Στο ίδιο, σελ. 223.
17. Στο ίδιο, σελ. 52, 56.
18. Για περαιτέρω ανάλυση της αρμονίας, βλέπε Ντέιβιντ Λόριμερ, εκδ. Ο Κύκλος του Ιερού Χορού: Πανευρυθμία του Πίτερ Ντένοφ (Rockport, Mass: Element, 1991).
19. Βάλεντιν Τόμπεργκ, Διαλογισμοί πάνω στα Ταρό (Rockport, Mass: Element, 1995), σελ. 68.
20. Αντουάν Φεβρ Πρόσβαση στο Δυτικό Εσωτερισμό (Albany: Δημόσιο Πανεπιστήμιο του New York Press, 1994), σελ. 11. πηγή : <http://www.e-zine.gr/>

